

“Agrada més la **telefems**, i és una llàstima”

Pere A. Serra és el president del Grup Serra, el grup multimèdia de les Balears amb tres diaris —n'és un el 'Diari de Balears'—, una televisió, ràdios..., i també és el màxim responsable d'ONO a les Balears. En aquesta entrevista repassa les relacions amb els grans grups d'informació, l'aventura de fer un diari en català a les Illes i més coses.

P resideix un grup multimèdia que es manté de moment independent...

—Sí. En realitat només hi ha un secret per a ésser independent, que és d'ésser-ho...

—Què vol dir?

—Que si tens, com nosaltres tenim, una situació econòmica prou tranquil·la, pots aguantar totes les inversions i, en conseqüència, ésser independent. Si no tens deutes ni deus favors, pots continuar essent independent.

—Els grans grups, com ara ONO, que vostè presideix a les Balears, mouen enormitats de doblers i no s'entén fàcilment que siguin rendibles.

—Miri, el secret tant per a nosaltres com per a qualsevol d'aquests grans grups és el mateix: si pagues, posem per cas 150.000 milions en drets de futbol, o el que sigui, a un termini determinat, has de saber que al venciment d'aquest termini n'has d'haver guanyats més, de doblers. No hi ha cap més secret. És tan simple com això. Ara, també vull dir-li que jo, sobre aquestes grans qüestions, só un analfabet, no en sé res...

—Però és el president d'ONO a les Balears, qualche cosa en deu saber, de totes aquestes fabuloses inversions.

—M'ho demanen molt sovint, això mateix, sí..., però li asseguro que no tenc ni idea del funcionament d'ONO. L'única cosa que sé és que hi vaig invertir una determinada quantitat, i molt ben invertida la hi tenc, i res pus. Ara, tot això d'aquestes grans empreses..., li ho repetesc i li só sincer, no ho

entenc. I a la meua edat ja no crec ésser capaç d'entendre-ho. Però, en el fons, tot es redueix a allò que li deia suara: per anar bé has de guanyar més que no inverteixes. I en aquestes grans empreses, igual que en totes les de premsa o multimèdia, hi ha poques fórmules de guanyar doblers: vendes, publicitat i subscripcions.

—Vostè comprà *Última Hora* l'any 1974. Què ha canviat des d'aleshores en el negoci mediàtic?

—Ha canviat tot i res.

—Tot i res?

—Exacte. Miri, la tecnologia en aquest quart de segle llarg que ha transcorregut permet de fer inversions noves en xarxes com Internet, fibra òptica, etc. S'han desenvolupat molt les televisions, tant tecnològicament com de continguts. La premsa també ha canviat moltíssim en disseny, tecnologia, etc. És a dir, per aquest costat tot ha canviat com de nit al dia. Ara, hi ha un aspecte que es manté gairebé inalterat, i és que mana el públic, i aquest s'interessa, essencialment, pels mateixos punts que l'interessaven l'any 1974

—Que són...?

—Esports, fets diversos, vida social... Miri, si no, on i en què es fan les grans inversions i d'on surten els grans rendiments

—I la política?

—De política, tots n'informam i, a més, la valoram i analitzam als articles editorials, a les pàgines d'opinió, a les tertúlies..., i sí, jo crec que tot això és necessari, perquè dona a un

“Amb Polanco hi tenc molt bones relacions personals, però empresarialment no connectam. Quan hem intentat de fer negocis... no ha funcionat. Els de Madrid ja se sap... s'ho volen quedar tot.”

mitjà de comunicació i sobretot a un diari categoria, prestigi; però allò que compta de veritat, perquè parlam d'empreses, són els resultats econòmics a final d'any. I aquests són cruels: funciona el que funcionava abans. Ni la política, ni l'opinió no venen diaris ni fan connectar telespectadors. Això no ha canviat. Canvien els mitjans, la tecnologia, però l'essència continua essent la mateixa...

—...la dictadura de l'audiència, que en diuen les televisions?

—El gust del públic, simplement.

—Amb això arribam necessàriament a la telefems...

—... que és, amb formats canviant, allò que més agrada. Són aquests programes els que més connecten amb la majoria del públic..., sí..., però no deixa d'esser una desgràcia, no és ver?

—Mana l'audiència, dèiem.

—Sí, sí, és ben ver. Però continua essent una desgràcia. Ara, jo entenc que el meu bon amic president de Tele 5 estigui la mar de content amb els beneficis que la cadena ha obtingut amb Gran Hermano..., ho entenc, sí, però ja li ho deia: és una desgràcia. En el fons estic convençut que aquest tipus

de programes demostren la molta o poca capacitat intel·lectual d'un país.

—No pareix cosa d'un país només...

—No, és clar que no, això és ben ver.

Per ventura seria més correcte de dir que demostra la poca capacitat intel·lectual d'un model de societat, cada vegada més globalitzada, que tendeix a repetir aquests comportaments, de la gent considerada com a massa... I és més fàcil, així, vendre aquesta casta de producte.

—Vostè és periodista. Va començar en mitjans diversos fins que el 1974 comprà *Última Hora* i a partir d'aquí va crear el Grup Serra. Com veu el fenomen de les grans empreses que compren mitjans de comunicació, però que vénen d'uns altres camps? A Telefónica em referesc.

—Crec que és un perill, fins i tot per a la democràcia. L'ideal seria que no passàs. Telefónica entra al món dels media amb el suport directe del govern, i després passa això que passa... Abans els socialistes havien comprat un munt de diaris... Òbviament, hi ha interessos enormes que superen, i molt, els clars i legítims interessos empresarials periodístics. Per això deia que pot arribar a esser un perill i que en certa manera em pens que tot plegat demostra que a Espanya encara tenim una democràcia jove.

—Com veu el futur, posem a deu anys o quinze, dels mitjans de comunicació?

—Deixant al marge les qüestions referides als avenços tecnològics, sobre els quals segur que hi haurà sorpreses, perquè, ara com ara, no ens podem ni imaginar com aniran les coses d'aquí a quinze anys, crec que el futur està en l'àmbit i en la dimensió. És a dir, potser sí que hi haurà noves grans empreses, però en el fons totes aquestes grans corporacions cercaran d'obrir-se camí en l'àmbit regional. Aquest és el futur.

—Sembla contradictori amb el gran desenvolupament de les macro-empreses, tanmateix.

—No ho és gens. Fixi's, si no, com les grans empreses intenten de cada vegada més de tenir una major presència regional, sigui a través de participacions o comprant mitjans regio-

nals. Aquest és el camí que fan els bascs, en Polanco, Asensio...

—Quantes vegades li han demanat preu pel Grup Serra?

—[Riu] Cada mes un parell...

—Dins el Grup Serra hi ha TeleNova, la televisió local de Palma, però amb cobertura a tota l'illa. També hi ha la competència, molt semblant, de Canal 4, de l'empresari Emili Bohigas... És cert que algunes de les grans empreses que dèiem, concretament la del senyor Polanco, proven de comprar una televisió local, o totes dues, per aterrar a Mallorca i a les Balears?

—No en tenc ni idea. No ho sé, la veritat. No en tenc notícies... Jo, amb en Polanco, hi tenc molt bones relacions personals, però empresarialment no connectam. No és culpa de ningú; simplement, sempre que hem intentat de fer negocis petits o grans..., doncs no ha funcionat. Els de Madrid, ja se sap...

—Què?

—Bé, diguem que tenen una actitud, molt generalitzada a Madrid, de voler-s'ho quedar tot..., en fi, que no ens hem entès mai, com va passar amb Antena 3-Ràdio..., però ja dic, personalment tenim una bona relació.

—I els altres grups?

—Igual, més o manco. La gent de Madrid, en general, ens veu com una simple colònia, o ens hi vol convertir. Venir, quedar-s'ho tot...

—Si tenim en compte que el Grup Serra és un grup estrictament mallorquí, l'únic ben autòcton de totes les Balears, ha d'esser, diguem-ho així, una peça cobdiciada dins aquesta estratègia de regionalització de les grans empreses...

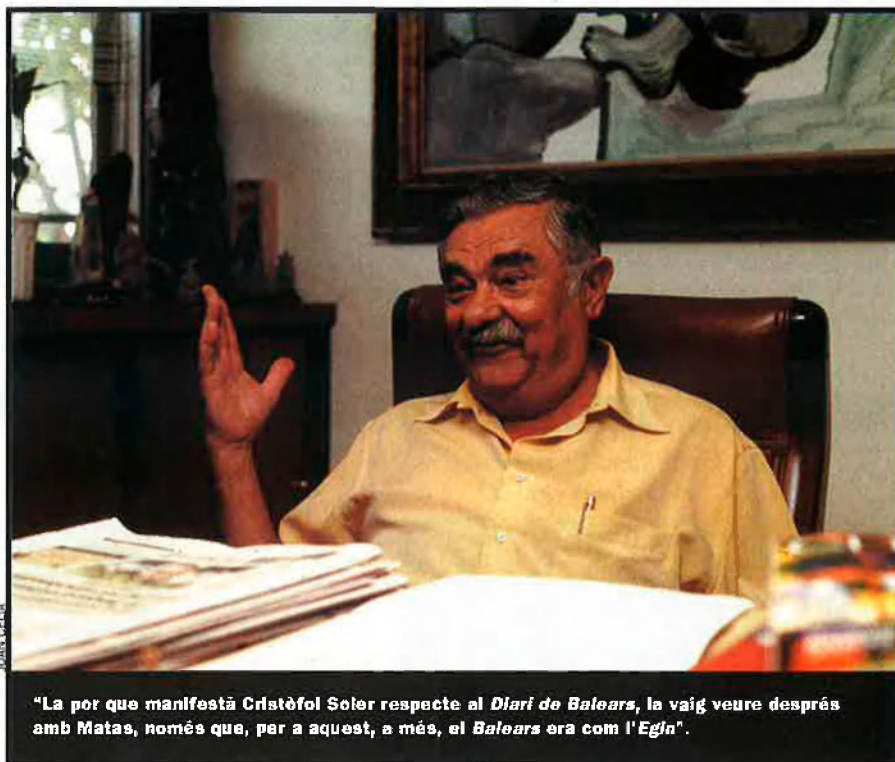
—I tant, que ho som! Cobdiciats i, sobretot, mallorquins. I això darrer m'omple d'orgull, el fet d'esser l'únic grup autòcton. Ja li he dit abans que tenim moltes ofertes, i que de moment ens mantenim independents i fermes. Ara, tampoc no podem dir què farem en un futur, perquè mai no saps com canvien les coses, ni què faràs...

—Ara ja fa quatre anys i escaig que el Grup Serra edita el *Diari de Balears*, en català. Record que en una entrevista posterior al canvi d'idioma del diari vostè manifestava a EL TEMPS l'envit

d'un diari en català quant a l'existència de mercat o no. Ara que ja hi ha prou perspectiva, com ho valora?

—D'una manera dual. D'una banda és una de les decepcions més grans de la meua vida periodística, quant a resposta de la societat i de les institucions. D'una altra, estic molt satisfet perquè s'ha creat un grup de gent que ha fet molta i molt bona feina amb pocs mitjans i superant moltes dificultats. Jo vaig decidir de convertir el *Baleares* en el *Diari de Balears*, quan vaig avaluar que el fet que tots els pobles de Mallorca tenguessin una publicació periòdica pròpia en català feia suposar que podria anar bé. A part, era el temps del president Cristòfol Soler, que em vaig pensar que podria entendre l'operació. Vaig fer els estudis i les passes per preparar la conversió i la primera sorpresa va esser quan Soler em va demanar que n'ajornàs la sortida en català perquè, deia, això li podria representar dificultats. Constrasta aquesta actitud amb la del president Pujol, al qual vaig anar a explicar també l'operació i s'hi mostrà molt favorable. Curiosament, la por que manifestà Soler respecte al *Diari de Balears*, la vaig veure després amb Matas, només que, per a aquest, a més, el *Balears* era com l'*Egin*. Quant als lectors, les previsions de sortida fallaren, i la veritat és que ens mantenim més o manco igual. M'he cansat de demanar suport. No directe, sinó a través d'una implicació a fons dels mestres i de les institucions, perquè els al·lots, de joves, a les escoles, s'acostumin a llegir normalment en català. Només així hi ha futur. No ho he aconseguit. Hi ha, sí, gent volenterosa. Però, en general, no... Fins i tot vaig fer una oferta especial [de subscripció] adreçada als mestres amb un 50% de descompte, i res. L'Obra Cultural Balear, molt bones paraules, però tampoc no hi ha donat gaire suport... L'única cosa que hem aconseguit és que l'actual govern balear compri uns diaris uns quants dies la setmana per repartir-los a les escoles.

—És un panorama no gaire optimista, no en concret pel diari, sinó socialment.

“La por que manifestà Cristòfol Soler respecte al *Diari de Balears*, la vaig veure després amb Matas, només que, per a aquest, a més, el *Balears* era com l'*Egin*”.

—Vivim en una societat on hi ha molts aspectes, com el de la normalització, que aixequen sentiments en determinats grups que es tradueixen en bones paraules, però no en fets. No podem oblidar que la nostra societat tan turística i amb un creixement econòmic tan intens i en tan pocs anys, ha desenvolupat un culte als doblers que fa que qualsevol altra cosa sigui o secundària o mancada d'interès. Basta veure la classe empresarial turística, la que ha guanyat milers de milions aquí i que ara inverteix els guanys al Carib. De mecenatge social i cultural, què fan? Res de res.

—Parlem d'un altre mitjà en català, la televisió. A les Balears tenim TeleNova, del Grup Serra, el Canal 4 d'Emili Bohigas, i molts, molts rumors. Vostè sap que de tant en tant es diu que podria haver-hi un acord entre totes dues televisions i que, juntament amb unes altres empreses, de fora o no, podrien arribar a una fórmula de col·laboració amb el govern per fer una televisió autonòmica. Tot això és parlar per parlar o hi ha res de debò darrere tants rumors...?

—Diria que, més que res, el que hi ha són ganes de fer-ho... Què això convengui? Sincerament, no ho sé.

Cap govern, en el passat, no ha anat de res. Hem de pensar que una televisió autonòmica és molt, però molt cara. Tenint en compte les disponibilitats pressupostàries, la demografia balear i més consideracions, si es pensàs en una televisió molt modesta —no un pressupost de 30.000 o 40.000 milions com tenen algunes televisions autonòmiques—, de 4.000, 5.000..., doncs aleshores sí que seria possible.

—Acabem parlant de política. Què li semblen aquests quinze mesos de govern del Pacte de Progrés?

—Que ha fet miracles. Jo estava convençut que seria un desastre, per als mallorquins, per a totes les Balears, estava ben convençut que no podia funcionar de cap de les maneres, tants partits i tan diferents... Ara puc dir que em vaig equivocar. I ha estat perquè al capdavant del govern hi ha una persona amb molta paciència, que sap dialogar, que ha sabut resoldre problemes a poc a poc, com és en Francesc Antich. És una persona senzilla, amb molt de sentit comú, de gran honestedat, molt feiner... Només li'n sé un defecte: que és massa feiner.

Miquel Payeras